

Sygn. akt VI Ka 167/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Tomasz Skowron

Protokolant Sylwia Sarnecka

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2018 r.

sprawy **P. P.** ur. (...) w J.

s. Z., J. z domu P.

oskarżonego z art. 76 § 2 kks w związku z art. 9 § 3 kks i inne

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego Naczelnika Urzędu Skarbowego w J.

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 11 stycznia 2018 r. sygn. akt II K 1753/16

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. P. i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. T. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt VI Ka 167/18

UZASADNIENIE

P. P. został oskarżony o to, że:

1. w J., 26.07.2010 r. będąc prezesem (...) Fabryka (...) sp. z o.o. w złożonej deklaracji za czerwiec 2010 r. wprowadził w błąd Urząd Skarbowy w J. w ten sposób, że zaniżył podatek należny, czym naraził na nienależny zwrot podatek od towarów i usług w kwocie 29.798 zł, powyższe stanowi naruszenie art. 90 ust 2 i 3, 109 ust 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54 poz. 535 z późn. zm.)

to jest o czyn z art. 76 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

2. w J., 31.03.2011 r. będąc prezesem (...) Fabryka (...) sp. z o.o. podał nieprawdę w zeznaniu podatkowym dla podatku dochodowego od osób fizycznych za rok podatkowy 2010 (CIT-8), w ten sposób, że zaniżył przychód oraz zawyżył koszty tym samym naraził podatek dochodowy od osób prawnych na uszczuplenie w wysokości 13.348 zł, powyższe stanowi naruszenie przepisu art. 12 ust 1 pkt 1, ust 3 oraz ust 3a, art. 20 ustawy z dnia 15.02.1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U. Nr 54, poz. 454 z późn. zm.)

to jest o czyn z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze, wyrokiem z dnia 11 stycznia 2018 r., w sprawie sygn. akt II K 1753/16:

I. uniewinnił oskarżonego **P. P.** od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w części wstępnej wyroku;

II. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. K. T. kwotę 2.479,68 zł (dwóch tysięcy czterystu siedemdziesięciu dziewięciu złotych sześćdziesięciu ośmiu groszy) tytułem nieopłaconych kosztów obrony udzielonej z urzędu,

III. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. stwierdził, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Apelacja Naczelnika Urzędu Skarbowego w J. na niekorzyść oskarżonego została wywiedziona z podstawy art. 427 § 1 i 2 i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że oskarżony P. P. dopuszczając się określonych działań i zaniechań nie wyczerpał znamion przedmiotowych zarzucanych mu w akcie oskarżenia przestępstw oraz nie działał umyślnie mimo iż zebrany w sprawie materiał dowodowy prowadzi do wniosków przeciwnych wskazując, że oskarżony działał umyślnie i w zamiarze ewentualnym,

2. błąd w ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu, że P. P. nie zajmował się sprawami finansowymi spółki z o.o. (...),

3. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. poprzez dokonanie błędnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, oceny naruszającej zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego bez uwzględnienia całościowej wymowy przeprowadzonych w sprawie dowodów poprzez dokonanie tej oceny nie w całości ujawnionych na rozprawie okoliczności poprzez rozważenie tylko okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego przy pominięciu okoliczności wskazujących na popełnienie zarzucanych mu czynów.

Stawiając powyższe zarzuty oskarżyciel publiczny wniósł o uchylenie powyższego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego jest zasadna, a zawarty w niej wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania zasługiwał na uwzględnienie.

Na wstępie stwierdzić należy, że materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania w tej sprawie nie jest obszerny, a sprawa ta nie ma szczególnie zawilego charakteru, to Sąd I instancji orzekający w tej sprawie już po raz drugi, ponownie nie procedował w sposób, który zasługiwałby na aprobatę Sądu Odwoławczego. Przypomnieć należy, iż w rezultacie rozpoznanej apelacji od poprzednio wydanego w tej sprawie wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 25 maja 2016 r., Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 10 listopada 2016 r., uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd Okręgowy zawarł w sposób zwięzły i klarowny powody swojego rozstrzygnięcia, wskazując że powodem orzeczenia o charakterze kasatoryjnym było nie tylko stwierdzenie niedochowania przez Sąd I instancji w toku oceny dowodów wymogów określonych w art. 7 k.p.k., ale przede wszystkim brak ustalenia, kto z pracowników spółki był odpowiedzialny za sprawy finansowe i składanie oraz rzetelne rozliczanie deklaracji i zeznań podatkowych. Dowody osobowe, w tym wyjaśnienia oskarżonego i zeznania świadków miały znaczenie istotne, ale pomocnicze w kontekście regulacji prawnych powołanych w uzasadnieniu do wyroku Sądu Okręgowego w sprawie VI Ka 377/16, a odnoszących się do odpowiedzialności oskarżonego jako Prezesa jednoosobowego zarządu (...) sp. z o.o. (k. 260-261). Podkreślić należy, iż powyższe wskazania miały charakter wiążący dla Sądu Rejonowego rozpoznającego ponownie sprawę P. P. (art. 442 § 3 k.p.k.).

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy wydając po ponownym rozpoznaniu sprawy zaskarżony wyrok, nie zrealizował we właściwy sposób wyżej opisanych wskazań zawartych w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 10 listopada 2016 r. Praktycznie w całości należy podzielić stanowisko apelującego, że ustalenia, oceny i wnioski zaprezentowane przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu do zaskarżonego wyroku, które legły u podstaw uniewinnienia oskarżonego, naruszają dyrektywy zawarte w art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 2 k.p.k. Uproszczony sposób przeprowadzenia przez Sąd I instancji postępowania oraz nie spełniająca wymogów zawartych w art. 7 k.p.k., ocena dowodów, stanowią uchybienia procesowe takiej rangi, że nie jest możliwe stwierdzenie, iż nie doszło do obrazy prawa procesowego, bądź też by wady te, nie miały wpływu na treść rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu Odwoławczego, w wyniku powyższych uchybień Sąd I instancji błędnie uznał, że w przedmiotowej sprawie zachodzą podstawy do uniewinnienia oskarżonego od odpowiedzialności za popełnienie zarzuconych mu czynów. W tej sytuacji z uwagi na kierunek apelacji złożonej przez oskarżyciela publicznego na niekorzyść oskarżonego i to od wyroku uniewinniającego, Sąd odwoławczy, mając na uwadze treść art. 454 § 1 k.p.k., zobowiązany był do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Choć nie jest rolą Sądu Odwoławczego przeprowadzanie kompleksowej analizy i oceny dowodów zgromadzonych w toku postępowania przed Sądem I instancji, to w niniejszej sprawie z uwagi na treść rozstrzygnięcia, konieczne jest wskazanie dowodów i wynikających z nich okoliczności, a także regulacji prawnych odnoszących się do zasad odpowiedzialności oskarżonego, pozwalających na ocenę, że inna wersja dotycząca okoliczności wprowadzenia przez oskarżonego Urzędu Skarbowego w J. w błąd przez zaniżenie podatku VAT oraz podania nieprawdy w zeznaniu CIT-8 za 2010 r., niż ta przyjęta w akcie oskarżenia, jest wykluczona.

Przepis art. 9 § 3 k.k.s. wskazuje precyzyjnie, że warunkiem odpowiedzialności osoby fizycznej jak za sprawstwo przestępstwa skarbowego jest „zajmowanie się sprawami gospodarczymi”, w szczególności zaś finansowymi osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nie posiadającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną na podstawie jednego z taksatywnie wskazanych w tym przepisie źródeł, tj. na podstawie przepisów prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania. W odniesieniu do rozumienia terminu „zajmowanie się sprawami gospodarczymi”, zgodnie z ugruntowanym w tym zakresie orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjmuje się, iż zwrot ten jest równoznaczny stosowanemu na gruncie art. 308 kk. zwrotowi „zajmowanie się sprawami majątkowymi” i obejmuje wszelkie zachowania polegające na rozstrzyganiu lub współdziałaniu w rozstrzyganiu w sprawach majątkowych albo też wpływaniu na rozstrzygnięcia w takich sprawach, chociażby nawet jednorazowo (por. wyrok SN z 5 stycznia 2000 r., V KKN 192/99, LEX nr 50986). Sformułowanie to obejmuje wszelkiego rodzaju czynności prawne i faktyczne, które są podejmowane w związku z działalnością określonego podmiotu.

Zajmowanie się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, objawiać się zatem powinno działaniami stanowczymi i decyzyjnymi (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2006 roku, III KK 213/05, OSNKW 2006, nr 5, poz. 45). Składanie oraz rzetelne rozliczanie deklaracji i zeznań podatkowych mieści się niewątpliwie w zajmowaniu się sprawami gospodarczymi osoby prawnej jako podmiotu gospodarczego.

W spółce z ograniczoną odpowiedzialnością sprawami gospodarczymi zajmuje się zarząd spółki, ponieważ to on na podstawie art. 201 § 1 k.s.h. reprezentuje ją na zewnątrz oraz prowadzi sprawy spółki. Zgodnie z art. 204 k.s.h. Pojęcie reprezentacji jest używane w sensie szerokim, obejmując występowanie we wszystkich stosunkach prawnych, a zatem również tych publicznoprawnych. Prawa członka zarządu do reprezentowania spółki nie można ograniczyć ze skutkiem prawnym wobec osób trzecich, a zatem wszelkie wewnętrzne ustalenia, co do zakresu odpowiedzialności poszczególnych członków zarządu nie mają znaczenia w kontekście ich odpowiedzialności za zobowiązania spółki. Wewnętrzne ustalenia mają tylko charakter stosunków zobowiązaniowych pomiędzy członkami zarządu.

Przenosząc powyższe rozważania teoretyczne na grunt niniejszej sprawy uznać należy, iż to zarząd spółki jest odpowiedzialny za rozliczanie się ze zobowiązań podatkowych przez spółkę.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że oskarżony pełnił funkcję prezesa jednoosobowego zarządu (...) sp. z o.o. w J.. Z mocy prawa zatem, a to przepisów kodeksu spółek handlowych, w szczególności powołanego wyżej art. 201 § 1 k.s.h. oraz art. 4 ust. 5 ustawy o rachunkowości, odpowiadał za całość działalności spółki, w tym przede wszystkim za zgodne z prawem wywiązywanie się z obowiązków księgowych i podatkowych.

Sąd Rejonowy błędnie przyjął, że żaden z dowodów nie wskazuje na to, aby oskarżony jako prezes spółki zajmował się dokumentacją finansową spółki wskazującą na zainteresowanie ich treścią, kontaktami z biurem rachunkowym, miał wpływ na rozliczenia, treść składanych deklaracji. Z powyższą konstatacją w ocenie Sądu Okręgowego nie sposób się zgodzić.

Sąd Okręgowy wskazuje, że Sąd Rejonowy poprzestał na bezkrytycznym przyjęciu treści wyjaśnień oskarżonego, w których ten przedstawiał siebie jako osobę, która pełniła funkcję Prezesa zarządu (...) sp. z o.o., ale zajmowała się wyłącznie sprzedażą i pozyskiwaniem nowych klientów. Oskarżony w swoich wyjaśnieniach wskazał, że deklaracje podatkowe były składane przez biuro (...) a sprawami finansowymi tegoż podmiotu zajmował się G. P.. Podał też, że w okresie objętym zarzutem T. R. przebywał w firmie i podejmował nieformalne decyzje w zakresie biura rachunkowego. W ocenie Sądu I instancji zeznania świadków w osobach W. D., G. P., M. Z. i U. R. znajdują potwierdzenie relacji oskarżonego w zakresie w jakim wskazywały, że nie zajmował się on sprawami księgowymi spółki. Taki sposób wnioskowania, na co trafnie wskazuje apelujący należało zakwestionować uznając za dowolny.

Podnieść należy, że z zeznań świadka T. R. jednoznacznie wynika, że oskarżony zajmował się sprawami księgowymi spółki. Świadek ten wskazał, że oskarżony nie miał zakresu obowiązków, a zajmował się bieżącymi sprawami spółki, z księgowaniem włącznie. Wskazał również, że przekazywał dokumenty do księgowej, które były wytworzone przez pracowników (k. 231). Fakt, że świadek ten nie potrafił wytłumaczyć na czym to „księgowanie” miało polegać nie oznacza, że jego zeznania są w tym zakresie niewiarygodne, ale sam nie ma wiedzy w tym obszarze działalności spółki, bo się księgowaniem nie zajmuje.

Sąd Okręgowy wskazuje w tym miejscu, że wewnętrzne ustalenia w spółce, a wynikające z zeznań wskazanych wyżej świadków, co do osoby wykonującej decyzje finansowe, w tym podatkowe mają znaczenie pomocnicze dla ustalenia odpowiedzialności oskarżonego. Oskarżony jako prezes jednoosobowego zarządu (...) sp. z o.o., reprezentował ją na zewnątrz i z racji pełnionej funkcji odpowiadał za całość jej działalności. Podstawą prawną odpowiedzialności oskarżonego jako prezesa jednoosobowego zarządu (...) sp. z o.o. jest art. 201 § 1 k.s.h. oraz art. 4 ust. 5 ustawy o rachunkowości, na co wskazywał już Sąd Okręgowy uchylając po raz pierwszy rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego (sygn. akt II K 377/16). Z przepisów prawa handlowego wynika, iż prezes zarządu, będący przecież jednocześnie członkiem zarządu prowadzi wszelkie sprawy spółki, chyba, że określone sprawy z tego zakresu powierzono innemu członkowi zarządu bądź innej osobie wyznaczonej. Pogląd taki zaprezentował Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 lipca 2002 r. w sprawie o sygn. akt IV KK 164/02, a Sąd Okręgowy w pełni go aprobuje. Przy czym w sprawie będącej przedmiotem rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy mamy do czynienia z zarządem wieloosobowym. Tym bardziej odpowiedzialność prezesa zarządu wydaje się więc uzasadniona w przypadku zarządu jednoosobowego. W realiach niniejszej sprawy zarząd (...) sp. z o.o. był jednoosobowy, a z tego wynika, że oskarżony jako jego prezes był odpowiedzialny za rzetelność składanych do urzędu skarbowego deklaracji podatkowych.

Wyłączenie odpowiedzialności na podstawie wyżej wskazanych przepisów mogłoby nastąpić jedynie wtedy, gdy oskarżony powierzyłby całość bądź część swoich obowiązków innej osobie, i to tylko wówczas, gdyby była to osoba posiadająca odpowiednią wiedzę i godząca się na przejęcie części obowiązków prezesa spółki w tym zakresie. Oczywistym jest, stosownie do treści przepisu art. 4 ust. 5 ustawy o rachunkowości, że przyjęcie odpowiedzialności przez inną osobę lub przedsiębiorcę np. biuro rachunkowe, które zajmuje się fizyczną realizacją czynności związanych z prowadzeniem ksiąg rachunkowych powinno być stwierdzone w formie pisemnej. Odpowiedzialność kierownika jednostki za wykonywanie obowiązków z tytułu rachunkowości, w przypadku prowadzenia jej przez przedsiębiorcę, powinna znaleźć odzwierciedlenie w stosowanych zapisach umownych lub zapisach o współpracy między stronami.

Tymczasem z dotychczasowych ustaleń Sądu I instancji wynika, że (...) sp. z o.o. w okresie objętym zarzutem nie miała dyrektora finansowego, w szczególności nie był nim G. P., gdyż z jego zeznań wynika, że jedynie zawiązał dokumenty przygotowane przez pracowników firmy do biura rachunkowego i nie sprawdzał ich pod kątem formalnym a więc pełnił rolę posłańca a nie osoby odpowiedzialnej za finanse firmy. Spółka nie zatrudniała również księgowej, gdyż bieżącą księgowością – zajmowała się W. D., natomiast rozliczenia powierzono biurowi rachunkowemu. Fakt prowadzenia czynności technicznych, matematycznych przez biuro rachunkowe nie oznacza, że podmiot ten w sposób kompleksowy zajmował się księgowością tejże spółki. Co więcej, dokumenty księgowe ewidencjonowane były przez biuro M. Z. na podstawie dostarczanych przez pracowników dokumentów finansowych. Przesłuchani w niniejszym postępowaniu świadkowie, czyli osoby które brały udział w wytwarzaniu dokumentów spółki konsekwentnie wskazali, że z dokumentami postępowali prawidłowo i składali je w biurze (...) za pokwitowaniem.

Sąd Rejonowy dokonując oceny materiału dowodowego błędnie uznał, że oskarżony powierzając prowadzenie rachunkowości biurowi rachunkowemu nie zajmował się sprawami finansowymi, w szczególności nie miał wpływu na rozliczenia, treść składanych deklaracji, a więc brak był po jego stronie świadomości możliwości nieprawidłowego rozliczenia w rozumieniu art. 9 § 3 k.k.s. Powyższe zdaniem Sądu Rejonowego skutkowało brakiem podstaw do przypisania mu winy w zakresie zarzucanych mu czynów. Takie rozumowanie, na co trafnie wskazuje oskarżyciel publiczny jest nieprawidłowe. Wskazać w tym miejscu należy, że powierzenie prowadzenia księgowości nie nastąpiło na podstawie umowy pisemnej, która precyzyjnie rozgraniczyłaby zakres odpowiedzialności pomiędzy biurem a zarządzającym spółką. Spółka nie powierzyła żadnemu podmiotowi zewnętrznemu obowiązku dbania o kompletność dokumentów księgowych, a tym samym oskarżony P. P. zachował wpływ na kompletność wytwarzanych i dostarczanych do biura rachunkowego dokumentów finansowych. Skoro Sąd I instancji ustalił, że oskarżony nie był zainteresowany kompletnością i rzetelnością dostarczanych do biura rachunkowego dokumentów – nie sprawdzał ich merytorycznie, to należało przyjąć, iż co najmniej godził się na finansowe nieprawidłowości skoro będąc prezesem spółki i zajmując się sprzedażą w firmie, nie przeglądał i nie kontrolował dokumentów, skutkiem czego miało być nierozliczenie około 260 faktur sprzedaży z 640 wystawionych. Zdaniem Sądu Okręgowego takie zachowanie oskarżonego prowadzi do wniosku, że zaniedbywał on swoje obowiązki jako prezes spółki. Wszystkie te okoliczności, zachodzące po stronie podmiotowej czynu wskazują, że oskarżony działał umyślnie z zamiarem co najmniej ewentualnym.

Nie można również stracić z pola widzenia, że Sąd Rejonowy na rozprawie głównej z dnia 24 października 2017 r. przesłuchał w charakterze świadka E. K. (k. 320) i choć zamieścił ten dowód w wykazie dowodów w opisie stanu faktycznego w uzasadnieniu (k. 340), to już zupełnie nie odniósł się do niego przy ocenie poszczególnych dowodów w kontekście sprawstwa oskarżonego. Podzielić należy pogląd wyrażony przez apelującego, że Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie w zasadzie na dowodach korzystnych dla oskarżonego w postaci zeznań pracowników (...) sp. z o.o., przy pominięciu tak dowodów, jak i okoliczności dla oskarżonego niekorzystnych.

Obowiązkiem Sądu I instancji było dokonanie oceny wszystkich opisanych wyżej dowodów, wskazanie, którym z nich i dlaczego dał wiarę oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Tymczasem swoje rozstrzygnięcie Sąd I instancji oparł jedynie na dowodach dla oskarżonego korzystnych, ignorując istnienie dowodów przeciwnych i pomijając je w swojej ocenie. Postępując w ten sposób, w sposób oczywisty naruszył dyspozycje art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. uchylił zaskarżony wyrok wobec P. P. i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania.

Na podstawie art. 29 ust. 1 Ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze w zw. z § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego P. P. – adw. K. T. kwotę 516,60 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym, w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług.

Procedując w niniejszej sprawie po raz kolejny, Sąd pierwszej instancji winien kierując się wskazaniem art. 442 § 3 k.p.k., ponownie zrealizować cały proces orzeczniczy, a w jego trakcie rolą Sądu będzie dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zgodnie z wymogami określonymi w art. 7 k.p.k., z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. W tym kierunku wskazać należy, że materiał dowodowy jest, kompletny niemniej Sąd Rejonowy dokona oceny świadka E. K., zwróci uwagi na zapatrywania prawne przedstawione wyżej oraz w kierunku wskazanym w uzasadnieniu wyroku w sprawie VI Ka 377/16 i ustali na ich podstawie przesłanki warunkujące odpowiedzialność karną oskarżonego. Powinnością Sądu, o ile oczywiście takowa się zmaterializuje, będzie również sporządzenie uzasadnienia wydanego wyroku zgodnie z wymogami określonymi w art. 424 k.p.k.